

BELLMAN OG WESSEL

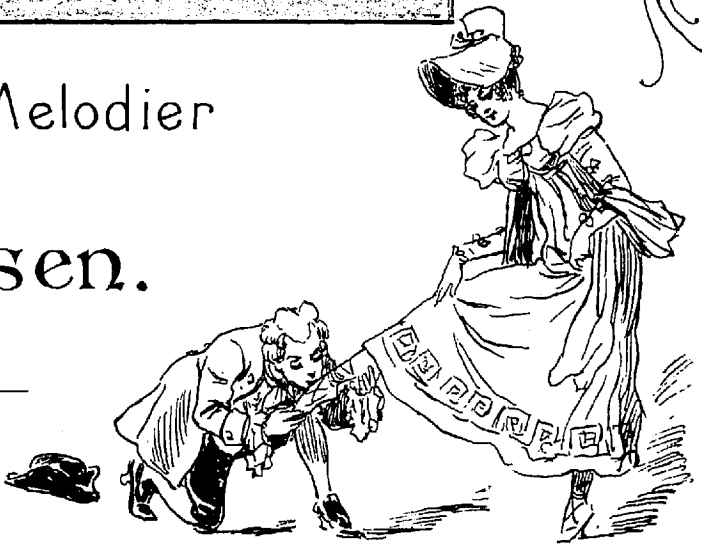

Med Benyttelse
af
Bellmanske
og
Wesselske
Vers og
Motiver.

Dramatisk
Anekdote
i en Akt
af
H. P.

De nye originale Melodier
komponerede af
Olfert Jespersen.

Forlæggerens Eiendom.

KJØBENHAVN.
Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

Bellman og Wessel.

Sankt Hansnat 1783 i Traktørstedet „Slukefter“s Have. Haven, Strandvejen og Øresund ligge badede i Maaneskin. Under et stort Træ midt paa Scenen ses Wessel pokulerende med og improviserende for Byens Borgere. — Man hører Musik ude fra Vejen, og ind danse Bønder og Bønderpiger. Den gamle, hvidhaarede Per Spillemand synger for, gnidende paa sin Violin og trædende Takten med Foden:

Moderato. p Olfert Jespersen.

con animato

Nr. 1.

1. Den Jun-ker gik
2. De kur-red til -
3. Den Jun-ker gik
4. Om Aft-nen den

e - ne i Sko-ven saa glad, Hop hej sa; hop, hej sa hop hej sa sa sa sa sa. To
sammen med El-skov saa hed, Hop hej sa; hop, hej sa hop hej sa sa sa sa sa. Den
e - ne saa hjem til sit Slot Hop hej sa; hop, hej sa hop hej sa sa sa sa sa. Oh!
Junker saa smuk og ga - lant Hop hej sa; hop, hej sa hop hej sa sa sa sa sa. I

Skovdu - er saa han paa samme Gren sad,
Junker, han blev saa be - drø- vet der - ved,
hvis jeg dog hav- de en Kæ- re - ste blot, hop hej sa! Hop hej sa! Hop hej sa sa sa sa
Skoven med. Fa- de- burs - pi- gen for - svandt,

sa!

1. - 3. 4.

Hortulan, klædt i Datidens Studenterdragt, ser vemodigt efter de bortdansende. „Ak min Kærlighed til Karen bliver kun en Drøm!“ (Han griber Luthen og synger:)

Andante.

Olfert Jespersen.

Nr. 2.

Nat - ten er kom - men, Kø - lig - hed, Fred, Halv - lys i

Straa - ler og Stri - mer og Strøm - me, sæn - ke i Pagt o - ver Jor - den sig

ned, Jor - den skal hvi - le, Men - ne - sket drøm - me. Saa vil jeg

drøm - me om Dig jeg har kær, Du som er fjærn og dog saa

pp *pp ritard.* *mf* *pp* *mosso*

pp meno

nær. Drøm-me at se Dig hvor før Du har gaaet, hø-re Din

poco a poco cresc.

Lat-ter hvor før Du har leet. Drøm-me om al-le de Kys jeg har

faaet, drøm-me om al-le de Smil jeg har set! Drøm-me at

ritard. mosso espress. mf

Du er den e-ne-ste e-ne, drøm-me at Du vil mig kal-de for

rit. cresc.

Din! Drømme at Du a-le-ne er min!

pp legato

To og to kommer Svenskerne og Bønderne dansende ind. Bellman i Spidsen med Ekstrøm om Livet. Bellman opdager Madame Scalabrini, giver Slip paa sin Meddanser og gør en Reverents for Madame, som nejer for ham og danser.

Allegro moderato. (Runddans og Vis a vis.)

Olfert Jespersen.

Nr. 3.

p 2^{den} Gang *f*

Fine.

Moderato cantabile. (Vis a vis.)

p

marcato

cresc.

f

marcato

D. C. al Fine.

Efter Dansen springer Bellman kaad og overgiver op paa Bordet foran Træet, som ses midt paa Scenen, og, snart støttende sig mod Træstammen, snart bøgende sig frem, synger han:

Allegro moderato.

Olfert Jespersen.

Nr. 4.

1. Kom,
2. Jag
3. Så

skö - na käl - ler - flic - kor, i hur - tigt spring, i tripp og traf, slå upp båd spuns och
vill ej va - ra nyk - ter, för allt för myc - ket, myc - ket godt. Man lef - ver så be -
väc - kas gla - da tan - ckar i Bac - chi äk - ta Pa - ra - dis, friskt bär upp mån - ga

svic - kor, och låt mig su - pa braf, Tör - stig er jag
trycker, när in - tet van - kes vått, Jag häl - ler för
an - kar af franskt og por - tu - gis. In - gen nu tål

natt och dag mat och svag gif mig vin af fem - ton slag
stru - pen bör som et rör läs - kas vä - t - skas tills man dör
no - gen skål i vårt skral su - pa är vårt än - da mål

Wessel deklamerer:

Olfert Jespersen.

Tempo giusto.

Nr. 5.

1. En Her-re - mand sov en - gang hen; og saa skal al - le Her - re - mænd, hvor
 2. Den Her-re - mand jeg syn - ger om, did Stak - kel ef - ter Dø - den kom hvor
 3. Han traf sin Kusk og stud - se - de. Hvad Jo - kum? og i Hel - ve - de! Jeg
 4. Hvor - for jeg kom - men er her - ned, Du u - den - tvivl alt for - ud ved, saa
 5. Min Søn for - faldt til Drik og Spil og sat - te fle - re Pen - ge til end

colla parte

ger - ne de end le - ve vil - de. Og det er il - de at dø naar
 in - gen frøs skønt al - le vil - de. Og det er il - de at ik - ke
 næ - sten det for - svær - ge vil - de. Og det er il - de at se hvad
 jeg om - sonst det døl - ge vil - de. Og det er il - de be -
 min For - mu - e taa - le vil - de. Og det er il - de at den ej

accel.

man end - nu ej vil - de.
 fry - se naar man vil - de.
 man for - svær - ge vil - de.
 kend - te Ting at døl - ge vil - le.
 me - re taa - le vil - de.

Efter sidste Vers.

ff

6. Af God - hed for det Skumpel - skud jeg su - ged' mi - ne Bøn - der ud, og de - res Suk ej hø - re
 7. Men Du som var saa from og god og gjor - de in - tet Kræ i - mod, hvi Du er her jeg vi - de
 9. Det gaar, var Sva - ret, mig saa slet for - di jeg his - set gjor - de det som I ej kun - de skønt I
 10. Den Søn som vol - der I er her, har jeg paa Hal - sen skaf - fet Jer, jeg Fru - en in - tet næg - te
 11. Sligt læ - rer hvert u - tug - tigt Skarn, at ik - ke skaf - fe Næ - sten Barn, skønt Næ - stens Ko - ne ger - ne

vil - de, og det er il - de ej Bønders Suk at hø - re vil - le.
 vil - de, og det er il - de saa nøj - e alt at vi - de vil - le.
 vil - de, og det er il - de at ik - ke kun - ne, naar man vil - de.
 vil - de, og det er il - de slet in - gen Ting at næg - te vil - le.
 vil - de, og det er il - de at Næ - stens Ko - ne ger - ne vil - de.

Hortulan og hans Elskede, Karen, Kroværtens Datter, ere endelig alene med hinanden. De tale om hvor sjældent dette hænder; hun minder ham om deres lykkelige Stævnemøder, og medens Maaneskinnet bliver svagere og svagere sænker Natten sig over Scenen, som til Slut kun oplyses af det svage Lysskær som strømmer ud fra Krostuens Vinduer. Hortulan lægger kærligt Armen om Karens Liv, medens hun støtter Hovedet til hans Skulder.

Andantino espressivo.

p legato Olfert Jespersen.

Nr. 6.

tr *dim.* *Fine.*

- 1. *K.* Der ov - re bag ved
- 2. *K.* Helt skjult af Guldregn
- 3. *K.* Til - sidst Du lø - ser

Hæk - ken hist, hvor Nat - ter - ga - len slaar. — *H.* Der ne - de bag ved Ro - ser - ne, hvor
og Jas - min Du tæt bag - ved mig staar. — *H.* Og ser hvor Maa - ne - skin - net læg - ger
fra mit Liv saa læm - pe - lig Din Arm. — *H.* Et sid - ste Kys jeg tryk - ker ømt paa

cresc. *dim.*

Lin - de - træ - et staar. — *K.* Hvor Maa - ne - skin og Skyg - ge har hin - an - den Stæv - ne
Guld paa Hals og Haar. — *K.* Saa sprin - ger o - ver Gær - det Du saa smi - dig som en
Kin - den rød og varm. — *K.* Du ven - ter ind - til Ly - set bag ved Vind - vet sluk - kes

dim. *dim.*

pp dim. *Begge* *ppp*

sat. — *H.* Der sid - der Du og læn - ges i den ly - se Sommer - nat! — Den ly - se Sommer - nat. —
Kat. — *H.* Saa sid - de vi og kys - ses i den ly - se Sommer - nat! — Den ly - se Sommer - nat. —
brat. — *H.* Saa lig - ger Du og drøm - mer i den ly - se Sommer - nat! — Den ly - se Sommer - nat. —

pp dim. *morendo* *ppp*

Hortulan og Karen gaar langsomt ud. - Inde i den lavloftede Krostue sés Bellman, Svenskerne og Borgerne grupperede om lange Borde, oplyste med Tællelys i Stager. Der klinkes og pokuleres og pludselig hører man:

Fredmans Epistel, Nr. 38.

Allegro.

Nr. 7.

Un - dan ur vä - gen! Se hur pro - fos - sen med ply - ma - ger svän - ger gull - yx - an, tills

allt blir un - dan - röjdt! Se, pi - parn, stolt med små mu - sta - cher

Tamb.

trind og rød - blom - mig, tar fram sin mes - sings - flöjt. Trum - sla - garn trum - lar:

Moll - berg fram - för går på tå, ry - ter och mum - lar. Och ro - par „Stå!“

Peter Boland (Kroværten) er, overvældet af det gode Øl, faldet i Søvn ved Bordet. Bellman vækker ham med sin Sang:

Andante con moto.

Fredmans Epistel, Nr. 32.

Nr. 8.

Kors u - tan glas! Du ser ut, din ka - nal - je, Som ett ran - kigt

skepp på böl-jan . u - tan flagg, U - tan kom - pass och i bru - san - de

Fine.

sval - je Strandadt, plun - dradt fullt af fat - tig - dom och agg. Strå - ken, låt

se: är ma - sten, skep - pet fö - rer, skjor - tan blir seg - let, vim - peln

natt - kap - pan är: Klip - por och skär, är kro - gar här och der.

Paa Bordet stiller Bellmans fire Venner tolv Glas i en Stjerne. Wessel fylder dem med Brændevin og Peter Boland tømmer, med stigende Anstrengelse, Glas efter Glas under „Bacchi Ridderes“ Sang:

Maestoso.

Fredmans Sång, Nr. 4.

Nr. 9:

Hör pu - kor och trom - pe - ter! Hvar rid - da - re så
Stig fram du Bac - chi hjel - te! Knäpp i - gen ditt rid - dar -
fe - ter med ro - ser och gull - be - slag: I dag blir det rid - dar - slag.
bäl - te, och, Bo - land stå ej så tvär stig rid - da - re fram och svär!

Hör Sjö - ström han spe - lar!

Bo - land var vär - dig! Tag - stjernan här! Bo - land var vär - dig! Tag stjernan här!

Den nu fuldstændig omtaagede Krovært er, efter mange sære Ceremonier og paa Betingelse af at han skænker Karens Haand til Hortulan, bleven ophøjet til Ridder af anden Klasse i den fingerede „Bacchi Orden.“ Natten forsvinder, Dagen bryder frem og i straalende Solskin bekranses Bellman og Wessel.

Andante.

Fredmans Epistel, Nr. 77.

Nr.10.

f

B. 1. Klang, mi - na flic - kor! Se sky - ar - na glim - ma, stjer - nor - na för - silf - va båd
W. 2. Skaal Ven - ner! fyld E - ders Bæ - ger til Ran - den, Skæb - nens Gu - der tak for hvert

f

vat - ten och land, må - nen i mol - net sin gull - gu - la dim - ma ka - star öf - ver klapp - trån och
 herligt Mi - nut, se, So - len skin - ner paa Sø - en og Stran - den, nu er det med den - ne Skær.

så - ar vid strand. Lo - kat - ten ly - ser med tas - ser och klor, skyl - ten på stån - gen den
 som - mer - nat Slut! *Hort. & K.* Vi to vi drøm - me vor Som - mer - nats - drøm, højt bør til Tak vi da

p

knar - kar och hvi - nar, och gull - gra - ma nen up - på krö - gar - mor glit - trar kring mös - san och ski - ner.
 løf - te vor Stem - me. *Allé* Danmark og Sve - a i Ti - der - nes Strøm Bellman og Wes - sel ej glemme.

Offentlig Foredrag af de originale Sange er forbudt. Forf. og Komp.